

„Ne, ne, da sem nesrečen, tega ne smem in ne morem reči, sicer bi mi privoščili ljudje v svojih dušah, in takega zlodejskega veselja jim nikdar ne napravim. Mar naj povem, kaj me peče, kje je tisti črv, ki vrta po moji duši in razjeda mojega življenja srečo? Ubili bi me! Moralno bi me ubili in jaz nisem —

oblečene družbe ter brez ovinkov povedal gotovim ljudem, da niso vredni, da jih ob-
sije solnce — —“

„Kruh — za kruh me prodaja človeški rod.“

Njene lepe oči so zarosile in ljubezni — in usmiljenja polne so gledale na člo-

veka, ki za kruh sleparjem in lažnikom na ljubo mora tajiti njo in se klanjati moderni nesramnici, ki zakriva svoje nelepo obličje z gostim pajčolanom, na roke pa, ki so silno gnusne, nati-
ka mehke rokavice. —

„Resnica, človek sem, in kot tak imam, kakor vsi ljudje, razmere, vražje razmere, ki vežejo jezike in tiransko gospodujejo. Če bi jih ne bilo, pa bi te človek vzela s seboj v družbo in te predstavljal pomadovanim obrazom in se zabaval, da se srečuješ z lopovi, ki se ti ne morejo ogniti. Pa jaz ne morem tega; zakaj ravno jaz imam mnogo razmer in ozirov in vrag vedi, kaj imam še vse, kar me stiska za moj suhi vrat, da ne morem z besedo na beli dan.

In te razmere in oziri in vse to ustvarja resnico, katera ne dopušča, da bi se komu reklo lažnik, ali pa: čemu tako

SV. AMBROŽ BRANI TEODOZIJU VELIKEMU VSTOP V CERKEV.

sam, pomisli, ljuba Resnica“ — takoj se je kesal, da se mu je z jezika spet pocedila laž, ko jo je imenoval: „ljuba“ Resnica —: „oče biti in gledati svojo nedolžno deco brez kruha, brez prihodnosti, preganjano od sveta zato, ker je njen oče tebe pred svetom priznal, ker je stopil s teboj v lepo

govoriš in delaš, kakor ni resnica.

Večina se bori za narejeno resnico in vpije, da prekriči stotero drugih, da je ta ali ona stvar tako in nič drugače; in če bi se reklo, da to ni s teboj v soglasju, potem mu svet pripečati naslov lažnika, zato ker je govoril, kar je bilo resnica.